

Og her finder jeg anledning til at erindre om en begivenhed, der fandt sted for næsten nøjagtigt 100 år siden, i hvert fald starten på den, nemlig Dreyfus-affæren i Frankrig, som jo blev en verdenshistorisk begivenhed, men som i virkeligheden også startede med et lille fejlskøn, og hvor man så, da det viste sig at være et fejlskøn, tabte hovedet i frygt for at tabe ansigt – og så gled den bare derudad og dernedad.

Det forekommer mig, at det er noget tilsvarende, vi har oplevet her – uden sammenligning med Dreyfus-affæren i øvrigt.

Der er sket en lang række fejl, og dem skal jeg ikke opholde mig længe ved.

Men vi har jo bl.a. oplevet det helt fantastiske, at en ordfører for et statsministerparti har stået her og nærmest leget »Find fire fejl!« – det var det antal, han kom frem til; han kunne også have sagt: Find en halv snes! Men han sagde heller ikke, at hans liste var fuldkommen.

Og andre ordførere og flere andre har nævnt noget, som også jeg har noteret mig, nemlig at det indgik i overvejelserne at flytte seancen til London.

Efter min mening ville det have været en ny, yderligere og utænkkelig kapitulation og derfor en sejr for terroristerne.

Og sådan kunne man nævne en hel masse andre ting.

Og ordføreren for statsministerpartiet har stået her og sagt, at det, der er foregået, har været fejlagtigt og utilfredsstillende.

Jeg har ikke hørt noget lignende i de nogle og tyve år, jeg har siddet her, og jeg tror heller ikke, tidligere medlemmer af Tinget har været ude for det.

Ergo er vi ved vejs ende, hvad dét angår: Der er tale om en tilståelsessag, og så er den såmænd ikke længere.

Men nu kommer vi til det afgørende:

Når der er fejlet, hvad sker der så? Hvis der er fejlet og fejlet tit nok og slem nok, så er der tre ting, der må være i orden: Nummer 1, at man indser sin fejl, nummer 2, at man beklager og undskylder sin fejl, og nummer 3, at man retter sin fejl. Og dér vil jeg nok have lov til at sige at statsministeren og regeringen ikke har holdt sig tilbage.

Med hensyn til nummer 1, at indse sin fejl: »Errare humanum est« hedder det vistnok på den smule latin, jeg ikke kan, og disse bevingede ord har så nogle forskellige tilføjelser, f.eks. at det er menneskeligt at fejle, men at det er skændigt at fremture i fejlen, og med andre ord

kan man sige, at det er menneskeligt at fejle, men guddommeligt at tilgive. Jeg har haft lidt svært ved at få fat i Vorherre i denne sammenhæng, og vi kan jo ikke selv opkaste os til små vorherrer. Men fejlen er indset, og derfor må vi være godt på vej til at kunne tilgive.

Med hensyn til nummer 2, at sige undskyld, har statsministeren sagt undskyld til Salman Rushdie, både før han kom, og mens han var her. Og statsministeren har sagt undskyld til hele Europas, ja til hele verdens kulturliv – ordret citat – og så sent som i går har statsministeren gentaget disse undskyldninger.

Og fejlen er blevet rettet, så det basker. Modtagelsen i går i Christiansborgs Riddersal, som er blevet set i hele verden – med de skønhedsfejl, den så havde – var en manifestation af, at regeringen har rettet sin fejl eftertrykkeligt, offentligt, og så ingen kan være i tvivl. Regeringen har ikke holdt sig tilbage.

Man kan sige, at statsministeren har fejlet, og det siger han selv, men man kan sandelig også sige, at han optræder som et mandfolk bagefter, og at vi har en statsminister, som er både fysisk og psykisk stærk, når han har kunnet holde til det, som han vist selv i går over for Rushdie kaldte en forfærdelig uge – vi kan godt udstrække det til 14 dage.

Og må jeg erindre om, at hvis den, der havde fejlet i en anden stor og meget omtalt sag, tamlisagen, havde gjort disse tre ting: erkendt sin fejl, undskyldt sin fejl og rettet sin fejl, så havde vi ikke haft nogen rigsretssag her for nylig.

Så lad mig til sidst med hensyn til fejlen henviser til kronikken i Jyllands-Posten i dag, som er skrevet af lektor Tim Knudsen, og hvor han skriver følgende:

»Det er korrekt, at der endnu er dunkle punkter i Rushdie-begivenhedsforløbet, men hvor langt skal Folketinget gå ind i detaljerne? Her er det min opfattelse, at Folketinget skulle have standset, da statsministeren beklagede og enhver fornuftig person kunne se, at han ikke ønsker gentagelser.«

Disse ord kan jeg gøre til mine, og så skulle der ikke være mere om dét.

Men det er da o.k., at oppositionen lugter blod, og at en opposition til enhver tid forsøger at benytte enhver lejlighed til at vælte en regering; det er en del af dens opgaver, ikke hele dens opgave, men en del af dem. Men det er lige så korrekt – lige så opportunt, ville jeg have sagt – at regeringen stritter imod og bliver siddende, og når den gør det med den aplomb og den ele-